

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: a) **CENTRUM CHODOV, a. s.**, IČO: 24206377,
se sídlem Na Příkopě 388/1, 110 00 Praha 1,

b) **Centrum Praha Jih-Chodov, s. r. o.**, IČO: 25131885,
se sídlem Na Příkopě 388/1, 110 00 Praha 1,

obě zastoupeny Mgr. Lukášem Srbeckým, advokátem
se sídlem Týn 639/1, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno,

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2016, č. j. 1043/500/15
31413/ENV/15,

takto:

- I. Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9 A 219/2016 a sp. zn. 9 A 220/2016 se spojují ke společnému projednání a budou nadále vedena pod sp. zn. 9 A 219/2016.
- II. Žaloba žalobkyně a) se odmítá.
- III. Žalobkyni a) se vrací soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze k rukám jejího zástupce Mgr. Lukáše Srbeckého, advokáta.
- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- V. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 10. 2016, č. j. 1043/500/15 31413/ENV/15, se v rozsahu, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně b) proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, ze dne 31. 3. 2015, č. j.: ČIŽP/41/OOH/SR01/ 1407743.005/15/PMT v části výroku I.B), v navazující části o uložení pokuty a ve výroku II., zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně b) Mgr. Lukáše Srbeckého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou a obsahově zcela totožnou žalobou domáhaly přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, označeného v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „inspekce“) ze dne 31. 3. 2015, č. j.: ČIŽP/41/OOH/SR01/ 1407743.005/15/PMT, tak, že snížil sankci ve výroku I. ze 150 000 Kč na 120 000 Kč uloženou podle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), za dva správní delikty, a ve zbytku napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Správní orgán I. stupně ve výroku I. A. uvedeného rozhodnutí uznal žalobkyni b) vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, kterého se dopustila porušením povinnosti podle § 16 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona, tj. povinnosti shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých kategorií a druhů, a dále ve výroku I. B. svého rozhodnutí ze spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, kterého se dopustila porušením povinnosti podle § 39 odst. 2 uvedeného zákona, tj. povinnosti zasílat pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.
3. Ve výroku II. svého rozhodnutí uložil správní orgán I. stupně žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
4. S ohledem na skutečnost, že obě žalobkyně napadly stejné rozhodnutí žalovaného, soud obě žaloby spojil výrokem I. tohoto rozsudku ke společnému projednání.

II. Argumentace žalobkyň

5. Žalobkyně v *první námitce* předně namítly, že žalovaný pokračoval v řízení se společností Centrum Praha Jih – Chodov, s. r. o. [žalobkyně b)], přestože část jmění a závazků přešla v průběhu řízení na společnost CENTRUM CHODOV, a. s. [žalobkyně a)], na základě projektu rozdělení žalobkyně b) formou odštěpení sloučením se žalobkyní a) zapsaném v notářském zápisu NZ 266/2015. V tomto notářském zápisu se mimo jiné uvádí, že „v důsledku odštěpení přecházejí na [společnost CENTRUM CHODOV, a.s.] práva a povinnosti z veškerých veřejnoprávních povolení, sdělení, rozhodnutí, stanovisek, souhlasů, závěrů zjišťovacích a jiného řízení apod. (vyjma těch, která uvádí výslovně tato příloha v části A)“, viz str. 59. Žalovaný tedy uložil pokutu nesprávnému subjektu, neboť žalobkyně b) již

není nositelem práv a povinností z dotčeného veřejnoprávního rozhodnutí. K tomu měl žalovaný přihlídnout z úřední povinnosti. Napadené rozhodnutí je tak zmatečné a nezákonné. Přesto z procesní opatrnosti podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného též žalobkyně a).

6. Žalobkyně ve *druhé námitce* dále namítly, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), na kterou současně odkázaly, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Konkrétně se žalovaný nevypořádal s námitkami týkajícími se způsobu nakládání s papírovými účtenkami, etiketami, plastovými kelímky od kávy a ovocných šťáv obsahujících i zbytky dužin. Všechn tento odpad dle žalobkyň patří do směšného komunálního odpadu, a k tomu odkázaly na vyjádření autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s., zveřejněné na stránkách www.iaktridit.cz. Tento názor potvrdil i Městský úřad Beroun ve svém rozhodnutí č. j. MBE 14362/2012/ŽP-HaL. Žalovaný se přitom nevypořádal s touto zjevně odlišnou rozhodovací praxí správních orgánů. Tento postup zároveň porušuje legitimní očekávání žalobkyň, že v jejich obdobné věci bude rozhodnuto obdobným způsobem, čili předvídatelně.
7. V souvislosti se *třetí námitkou* týkající se porušení povinnosti podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech žalobkyně odmítly názor žalovaného, že zákazníkům neumožňují dostatečné třídění odpadu. V obchodním centru Chodov (dále jen „OC Chodov“) je umístěno dostatečné množství shromažďovacích nádob na využitelné složky odpadu. Představa správních orgánů, že zákazníci by spořádaně vyhodili papír či plast vždy do správného odpadkového koše, se rozchází s názorem a zkušenostmi žalobkyň s provozem obchodního centra. Tato domněnka žalovaného a inspekce není založena na žádné zkušenosti, výzkumu či jiném faktu. Navíc ji inspekce sama vyvrátila v protokolu o kontrole ze dne 15. 9. 2014 na str. 7, kde uvedla, že po provedené kontrole nádob na recyklovatelný odpad bylo zjištěno, že zákazníci OC Chodov netřídí odpad ani tam, kde k tomu mají možnost.
8. Pokud jde o samotný počet shromažďovacích nádob na využitelné složky odpadu, žalobkyně podotkly, že jsou rozmístěny strategicky tak, aby to co nejvíce odpovídalo nákupnímu chování zákazníků. Požadavek na rozmístění vyššího počtu odpadových nádob (nebo na způsob jejich rozmístění, či na poměr mezi nádobami na recyklovatelný a směsný odpad) lze dle názoru žalobkyň hodnotit jako nezákonný, neboť zákon o odpadech, ani jiný předpis, žádnou takovou povinnost nestanoví. K tomu odkázaly na judikaturu Ústavního soudu (nález I. ÚS 33 7/99, I. ÚS 229/98, a Pl. ÚS 36/06).
9. Žalobkyně ve *čtvrté námitce* dále nesouhlasily s názorem žalovaného, že nedostatečně motivují své zákazníky k třídění odpadů. Žalobkyně rozdávají zákazníkům zdarma a na mnoha místech tiskový materiál, ze kterého je jasné patrné, na kterých místech se mohou zbavit recyklovatelného odpadu, což je patrné i ze samotného protokolu o kontrole ze dne 15. 9. 2014 – str. 6. Dále ve spolupráci se společností FCC Česká republika, s.r.o., („FCC ČR“) pořádají např. dny životního prostředí, kdy prostřednictvím zábavné formy informují své zákazníky zejména z řad dětí, o možnosti recyklace, a další akce pro veřejnost, např. Ekomanie, či semináře s ekologickou tematikou. Žalobkyně jsou rovněž součástí mezinárodního koncernu Unibail-Rodamco, který má vlastní strategii udržitelného rozvoje, stejně jako samotné OC Chodov, která je dostupná na <http://centrumchodov.cz/udrzitelny-rozvoj>. Žalobkyně dodaly, že veškeré své kroky v oblasti odpadového hospodářství a recyklace konzultují s odborníky FCC ČR, kteří mají v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tomto oboru více jak 20 let dlouhou zkušenost a k tomu má také OC Chodov vypracovanou vlastní provozní příručku odpadového hospodářství. K prokázání svých tvrzení předložily soudu uvedenou příručku platnou ode dne 1. 2. 2016 (*jde však o jiné znění provozní příručky, kterou předkládaly ve správním řízení, tam platnou od 12. 8. 2013-pozn. soudu*), a dále pozvánku na ekologický seminář, prezentaci akce Ekománie a objednávku č. 8/2010 ze dne 11. 5. 2010, jejímž obsahem byly 3 ks odpadkových košů na tříděný odpad (sběrový papír, plast a sklo).

10. V *páté námitce* žalobkyně namítly, že OC Chodov je nepochybně veřejným prostorem a přirovnaly jej k veřejným parkům nebo náměstím. Přesto inspekce netrestá obce za to, že osoby pohybující se na náměstí odhodily odpad do špatné odpadové nádoby. OC Chodov bezprostředně navazuje na výstup ze stanice metra Chodov a mnoho pasažérů dopravního podniku využívá právě OC Chodov pouze k průchodu, například na přilehlé autobusové zastávky. Z toho vyplývá, že žalobkyně si své zákazníky nevybírají a ani tak činit nemůžou, ve skutečnosti je tomu přesně naopak. V takovém případě žalobkyně jen těžko můžou převzít kontrolu nad chováním všech těchto osob. Dle názoru žalobkyň je proto trestání za něco, nad čím nemají kontrolu, nepřiměřené a nezákonné.
11. V *šesté námitce* žalobkyně namítly, že v ČR neexistuje žádná firma, která by poskytovala službu třídění komunálního odpadu, což potvrdil i žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí. K tomu žalobkyně předložily sdělení Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 20. 4. 2016. V okamžiku, kdy se zákazník rozhodne vhodit recyklovatelný odpad do nádoby na směsný odpad, nemají žalobkyně jinou možnost, než s takovým odpadem zacházet jako se směsným.
12. V *sedmé námitce* žalobkyně namítly, že prostory „food court“ jsou primárně určené ke stravování zákazníků OC Chodov. Pro tyto účely dostanou k dispozici jednorázově použitelné přístroje, talíře, obaly atd., které jsou v průběhu konzumace znečištěny. Žalobkyně zopakovaly, že takto použité odpady nepatří do sběrných nádob na tříděný odpad a opět odkázaly na doporučení autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s., uveřejněné na její webové stránce, dle kterého „do modrého kontejneru (pozn. tedy nádoby na sběr papíru) nepatří celé svazky knih (vhazovat pouze bez vazby, ve větším počtu patří na sběrný dvůr), uhlový, mastný nebo jakkoliv znečištěný papír. Tyto materiály nelze už nadále recyklovat.“ a dále, do nádoby na sběr plastu „nepatří mastné obaly se zbytky potravin“. Obecný závěr inspekce o možnosti recyklace těchto odpadů považují žalobkyně za mylný a v rozporu s jakoukoliv zavedenou praxí, a navíc, jak již uvedly, za nepřezkoumatelný. Inspekci tvrzenou možnost energetické využitelnosti těchto odpadů není možné brát vážně, neboť pro takové odpady by musel být vytvořen úplně nový druh nádoby, se kterým není veřejnost obeznámena, a tak by byl tento postup dle žalobkyň kontraproduktivní.
13. V *osmé námitce* žalobkyně brojily proti závěru žalovaného o společenské škodlivosti porušení povinnosti § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, neboť se domnívají, že materiální stránka deliktu nebyla naplněna, a to ani částečně, jak tvrdil žalovaný. K tomu odkázaly na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 17/2007, a rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 31 Af 23/2012. Vzhledem k absenci společenské škodlivosti „jednání“ proto mají žalobkyně za to, že je není možné za správní delikt trestat.
14. V souvislosti s poslední, *devátou námitkou*, týkající se porušení povinnosti podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech žalobkyně tvrdily, že v případě hlášení o produkci a nakládání s

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odpady za rok 2012 již uběhla prekluzivní lhůta 3 let k uložení sankce podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Nesouhlasily přitom s názorem žalovaného, že společně s podáním nepravdivého hlášení za rok 2013 jde o tzv. pokračující správní delikt. Žalobkyně na rozdíl od žalovaného zastávají názor, že v daném případě není splněna podmínka blízké časové souvislosti jednání (zde jeden rok) a jednotný záměr dílčích útoků ve smyslu § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon. Dále žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS čj. 1 As 27/2008-67, uvedly, že bytí je analogie trestního práva ve správním trestání na základě rozhodovací praxe dovolená, dle příslušné judikatury je analogické použití trestněprávních norem podmíněno jejich aplikací ve prospěch obviněného.

15. Žalobkyně navrhy, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i inspekce a věc vrátil inspekci k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s námitkou, že pokuta byla uložena nesprávnému subjektu, neboť to byla právě společnost Centrum Praha Jih-Chodov s.r.o., která nezajistila utříděné shromažďování odpadů, a která zaslala nepravdivá hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi za roky 2012 a 2013. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že v každý okamžik vedeného řízení musí z úřední povinnosti zjišťovat, zda obchodní společnost neprošla nějakou dílčí přeměnou apod. Správní orgán musí v průběhu řízení na základě § 66 odst. 2 zjišťovat, např. zda účastník řízení nezanikl, nicméně pokud společnost účastníka řízení trvá dál a pouze odštěpila výkon části svých práv a povinností na jinou společnost, je dle žalovaného zjišťování takového stavu nad rámec úřední povinnosti správního orgánu. Bylo by zcela nereálné požadovat, aby se správní orgán zabýval sbírkou listin do takové míry, že by musel prostudovat každý dokument v ní obsažený pro případ, že by mohl ovlivnit procesní postavení účastníka řízení. Žalovaný je toho názoru, že jakmile se společnost žalobkyně b) dozvěděla o udávané změně nositele svých práv a povinností, měla takovou skutečnost oznámit správním orgánům, před kterými byla vedena řízení, v níž žalobkyně b) figurovala. Správní orgány by tak mohly posoudit, zda v konkrétním případě došlo k procesnímu nástupnictví či nikoliv. Z těchto důvodů je žalovaný toho názoru, že žalobkyně a) není aktivně legitimována pro podání správní žaloby, neboť nebyla účastníkem řízení a napadené rozhodnutí jí nebylo adresováno. Přesto z procesní opatrnosti podal žalovaný vyjádření k žalobám obou žalobkyň, jejichž námitky jsou totožné.
17. Své rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné a odkázal na str. 8 svého rozhodnutí. Určitý postoj Městského úřadu Beroun nezakládá legitimní očekávání v případě rozhodovací praxe inspekce, která je ve svém přístupu k využitelným složkám odpadu v rámci svých správních řízení konzistentní.
18. Pokud jde o věcnou stránku námítky, žalovaný dodal, že žalobkyně problematiku tříděných odpadů vykládají poměrně účelově. Nelze celou věc zjednodušit tak, že např. jakkoliv znečištěný papír či plast patří do příslušné nádoby na tříděný odpad, ani že do takových nádob lze odkládat pouze papírové či plastové věci bez jakékoliv známky znečištění. Plastové kelímky od nápojů, vyprázdněné PET lahve, nepoužité papírové ubrusy, plastové výrobky bez zbytků jídel apod. jsou bez větších problémů recyklovatelné složky směsného odpadu, jiné složky odpadu jsou využitelné dalšími způsoby. K otázce produkce odpadů ve „food courtu“ žalovaný upozornil, že naprostým standardem např. v řetězcích rychlého občerstvení je odevzdávání např. celých táců či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

talířů a následné vytržování využitelných složek odpadu příslušnými zaměstnanci v neveřejných částech provozovny. Žalobkyně mohla takovým či jakýmkoliv jiným způsobem zamezit nadměrné produkci směsného odpadu i v části OC „food court“, kde jistě v koších nekončily pouze nevyužitelné či absolutně znečištěné složky odpadu.

19. K námitce dostatečného počtu shromažďovacích nádob žalovaný shodně se žalobkyní uvedl, že právní předpisy přímo nestanoví jejich počet či rozmístění. Správní řízení však směřovalo k jednoznačně stanovené povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech spočívající ve shromažďování odpadů utříděně podle jednotlivých druhů a kategorií. Postup, který k tomu žalobkyně zvolí, je zcela v jejích rukách. Správní orgány přitom rozhodovaly o tom, zda způsob plnění uvedené povinnosti zvolený žalobkyněmi dostatečně naplňoval dikci zákona či nikoliv, což v žádném případě nepřekračuje mantinely správního uvážení. Dotčené ustanovení se dá vyložit zcela striktně i tak, že původce odpadu musí zajistit absolutní třídění jakéhokoliv odpadu vzniklého při jeho činnosti, byť i vyhozený návštěvníky obchodního centra. Žalovaný se však neuchyloval k formalismu, a to zejména z důvodu, že obchodní centrum nemá reálnou možnost takový provoz zajistit. Ačkoliv je čistě na provozovateli obchodního centra, jakým způsobem naplní tuto svou povinnost ve vztahu ke všem odpadům vznikajícím při jeho činnosti, je jedním rozumně proveditelným způsobem motivovat návštěvníky k tomu, aby jimi vyhazovaný odpad sami třídili.
20. Žalobkyně ovšem nevytvořily zákazníkům dostatečné podmínky pro třídění odpadu, neboť nádoby na komunální odpad a na odpad tříděný byly ve výrazném nepoměru. Návštěvníci měli v případě potřeby vyhodit odpad velmi malou pravděpodobnost, že narazí právě na jeden z mála „košů“ na tříděný odpad, a je velmi utopická představa, že návštěvníci v touze třídít odpad budou obcházet celé rozsáhlé obchodní centrum, dokud nenarazí na příslušnou nádobu. Na věci dle žalovaného nic nemění ani nikterak doložené rozdávání tiskopisů o umístění několika nádob na tříděný odpad, údajná osvěta či konzultace s odborníky na poli odpadového hospodářství, neboť žádná z uvedených aktivit významnějším způsobem nemohla přispět k plnění předmětné povinnosti. Skutečnost, že žalobkyně nemůžou zajistit stoprocentní vytrídění využitelných složek odpadu, byla důvodem pro snížení pokuty uložené inspekcí.
21. V další námitce žalovaný souhlasil se žalobkyněmi potud, že ve veřejně přístupném prostoru si své zákazníky nevybírají. Ani tato skutečnost je však - coby původce odpadů dle § 4 odst. 1 písm. x) zákona o odpadech - nezavazuje povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. e) téhož zákona. K tomu žalovaný uvedl pár příkladů, kdy by k nevytrídění nemuselo docházet vůbec (např. neumístění žádných veřejných odpadových nádob, přebírání odpadu přímo příslušnými zaměstnanci apod.), anebo s co nejmenším rizikem nevytrídění, kdy jako příklad uvedl umístění dostatečného množství nádob na využitelné složky odpadu.
22. Srovnání s náměstími obcí však žalovaný považoval za účelové a naprosto nepřiléhavé. V případě odpadu odloženého fyzickými osobami do veřejných odpadkových košů se pouze právní fikcí stává obec vlastníkem a původcem směsného komunálního odpadu s vlastním specifickým režimem. Podotkl, že žalobkyně se rozhodně nemůžou zbavit své deliktní odpovědnosti poukazem na obdobné protiprávní jednání jiné osoby, se kterou v danou chvíli není vedeno řízení o tzv. jiném správním deliktu. Vzhledem k objektivnímu charakteru deliktní odpovědnosti nehraje roli, zda v konkrétní situaci provozovatel mohl a měl důsledky jím vybraného systému odpadového hospodaření ovlivňovat, či nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

23. K námitce neexistence společnosti poskytující službu třídění komunálního odpadu žalovaný opravil tvrzení žalobkyně, že by kdy tvrdil, že třídění komunálního odpadu není vůbec možné. Žalovaný pouze dříve uvedl, že se jedná z hygienického hlediska o silně problematickou záležitost. Jádrem celého sporu však tkví v tom, že správní orgány neshledaly jako nedostatečné následné nakládání se směsným odpadem, ale absolutně nedostatečné předcházení samotného vzniku takto složitě vyřaditelného směsného odpadu v rámci provozu jejich zařízení.
24. K námitce absence společenské škodlivosti žalovaný připomněl, že sám v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že hodnocení inspekce bylo příliš přísné, což následně vedlo ke snížení uložené sankce. Nemohl se ale ztotožnit s názorem, že jednoznačné porušení povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech vůbec nenaplnňuje materiální stránku deliktu uvedeného v § 66 odst. 5 zákona o odpadech.
25. S námitkou směřující proti hodnocení deliktního jednání žalobkyně jako pokračujícího správního deliktu se žalovaný zásadně neztotožnil. Problematiku trvajících a pokračujících správních deliktů řešil NSS v minulosti již několikrát, např. v rozsudku ze dne 8. 11. 2007, čj. 9 As 40/2007-61, kde vyslovil, že trvalost (dle názoru žalovaného stejně jako pokračování) je jednoduše znakem určité skutkové podstaty a nejedná se tak o nepřípustnou analogii trestního práva v neprospěch účastníka řízení. K tomu dodal, že časovou souvislost je nutné spatřovat v tom, že byla odeslána dvě nepravdivá hlášení po sobě. Žalobkyně vytykanou povinnost nesplnily a ani časově dříve splnit nemohly. Jednotný záměr a způsob spáchání pokračujícího deliktu byl popsán i v napadeném rozhodnutí tak, že žalobkyně dva roky po sobě zanedbaly kontrolu vedení evidence a odesílání hlášení společností .A.S.A. (nyní FCC ČR).
26. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl jako nedůvodné.

IV. Replika žalobkyně

27. Obě žalobkyně zaslaly soudu repliku, v níž v podstatě setrvaly na svých námitkách. Nad rámec žalobních bodů uvedly, že ani dnes vlastně není jasné, co přesně mají učinit, aby vyhověly nárokům žalovaného.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů v žalobách. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili. Soud neprovedl žalobkyněmi navržené důkazy, neboť jsou součástí správního spisu, který si od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí vychází, či byly nadbytečné pro posouzení právní otázky při dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

V.A. Posouzení žaloby žalobkyně a)

29. Soud se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně. V posuzovaném případě totiž došlo k situaci, kdy účastník řízení – právnická osoba, s níž inspekce zahájila správní řízení o vytykaných správních deliktech – částečně fúzovala s jinou právnickou osobou

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

formou odštěpení před vydáním meritorního rozhodnutí. Bylo tedy na zvážení, kterému subjektu měla být pokuta uložena.

30. V dané věci není mezi stranami sporu o tom, že správního deliktu se dopustila žalobkyně b), tedy společnost Centrum Praha Jih – Chodov, s. r. o., a to i přesto, že žalobkyně namítly, že nešlo o správní delikty z důvodu absence společenské škodlivosti. K tomuto tvrzení se soud vyjádří níže.
31. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.*
32. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně a) je osobou neoprávněnou k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Z dosavadní rozhodovací praxe NSS vyplývá, že povinnost zaplatit pokutu uloženou za správní delikt nemůže v případě (byť i jen částečného) zániku právnické osoby bez likvidace přejít na nástupnickou společnost [žalobkyně a)]. To je zřejmé jednak z obecné zásady, že za protiprávní jednání má být postižen ten, kdo se jej dopustil, a dále též ze závěrů Ústavního soudu, který dovodil, že takovou povinnost nelze na jiný subjekt převést soukromoprávním úkonem - zde v rámci projektu rozdělení [viz usnesení ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV. ÚS 499/98 (U 4/13 SbNU 387); dále též rozsudky NSS ze dne 29. 5. 209, čj. 5 Afs 17/2008-298, ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 56/2007-479, jakož i rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 3. 2015, C-343/13].
33. Soud neshledal důvodu se od těchto závěrů jakkoliv odchýlit ani v nyní posuzované věci. Žalobkyně a) se uvedených deliktů nemohla dopustit, neboť vznikla až po zahájení správního řízení. Proto je souladné se zákonem, pokud žalovaný uložil pokutu společnosti, která nezanikla (jen z části) a je tedy odpovědná za své dřívější protiprávní jednání.
34. Z těchto důvodů soud žalobu žalobkyně a) podle shora zmíněného ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku odmítl.

V.B. Posouzení žaloby žalobkyně b)

35. Dále se soud zabýval žalobními námitkami žalobkyně b).
36. Žaloba není důvodná.
37. V logice uplatněných žalobních námitek se soud nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť bylo-li by nepřezkoumatelné, soud by se nemohl zabývat jeho obsahem. Současně by se jednalo o takovou vadu, pro kterou by bylo v zásadě nutno rozhodnutí zrušit. K takovému závěru však tento soud nedospěl.
38. Žalobkyně b) tvrdila, že žalovaný se nevypořádal odvolací námitkou, podle které papírové účtenky, etikety, plastové kelímky od kávy a ovocných šťáv obsahujících i zbytky dužin patří do směsného odpadu. Žalobkyně b) svůj názor podepřela odkazem na stránky autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s., a dále rozhodnutím Městského úřadu Beroun č. j. MBE 14362/2012/ŽP-HaL.
39. K tomu soud uvádí následující: Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 uvedl, že „fyzická kontrola obsahu shromažďovacích nádob („odpadkové koše“), s jejichž obsahem společnost dále nakládala jako s odpadem kat. č. 200301 Směsný komunální odpad, ukázala, že tyto odpadkové koše obsahují využitelné složky komunálního odpadu, jako např. plastové kelímky, PET lahve, plastové tašky, novinový papír, papírové obaly nebo reklamní letáky.“ Uvedený závěr je ve spisu doložen početnou fotodokumentací, přiloženou k dílčímu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

protokolu o průběhu kontroly ze dne 9. 6. 2014. Tuto skutečnost žalobkyně b) ani nikdy nezpochybnila. Žalovaný dále na str. 8 v bodě 4. uvedl, že tzv. využitelné složky odpadu nepatří do směsného odpadu. Tyto složky lze využít různými způsoby (recyklací, materiálově, energeticky), přičemž u některých z nich znečištění nevadí. Tyto úvahy vztáhl přímo k plastovým kelímkům od nápojů, potravinami znečištěnému papíru atd. Dodal, že pro věc není podstatné, zda k znečištění došlo primárně, anebo až sekundárně. Žalovaný též v předchozím bodě 3. s odkazem na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb., Katalog odpadů (resp. § 2 odst. 4 dříve platné vyhlášky č. 381/2001 Sb.) uvedl, že odpadky odložené do odpadkových košů nelze považovat za odpad kat 200301 Směsný komunální odpad do té doby, než jsou z nich vytríděny využitelné a případně nebezpečné složky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž připomněl, že žalobkyně b) neměla v době kontroly povolení, na základě kterého by směla od třídění upustit (str. 5 druhý odstavec).

40. Z uvedených úvah žalovaného je zřejmé, že předmětné složky odpadu byly dle jeho názoru vytríditelné a měly být vytríděny. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil, že byl odpad v prostorách OC Chodov prakticky tříděn nedostatečně primárně v důsledku nedostatku košů na tříděný odpad. Ve svém stanovisku vyšel z výsledků provedené kontroly – protokolu o kontrole a fotodokumentace. Nebylo proto nutné, aby žalovaný konkrétně a podrobně reagoval na názor žalobkyně b), že plastové kelímky od kávy a dalších nápojů, papírové obaly od potravin, či papírové účtenky a etikety patří do směsného odpadu, když v odůvodnění svého rozhodnutí současně uvedl, že tyto konkrétně uvedené složky odpadu jsou obvykle vytríditelné, a někdy dokonce i v případě jejich znečištění. Podle žalovaného ale počet a rozmístění odpadkových nádob neumožňoval důsledné třídění těchto složek odpadu a návštěvníci OC Chodov proto vyhazovali tento odpad i do nádob směsného odpadu, neboť jednoduše řečeno „neměli na výběr“. Takto vyjádřený závěr žalovaného představuje ucelený argumentační systém, kterým logicky a rozumně vyložil, v čem shledal pochybení žalobkyně b) v souvislosti s povinností podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Ostatně, žalobkyně b) s tímto závěrem žalovaného dále v žalobě, a předtím v odvolání, podrobně polemizovala i v dalších svých námitkách, a to by bylo jen stěží možné, kdyby byly závěry žalovaného nepřezkoumatelné.
41. Všechny tyto úvahy v kontextu s dalšími úvahami žalovaného v napadeném rozhodnutí, zejména o počtech odpadkových košů na směsný a tříděný odpad, resp. o jejich ne/poměru, odpovídají žalobkyni na podstatu její námitky, a sice že tím, že nezajistila dostatečný počet odpadkových košů na tříděný odpad a v obchodním centru velmi výrazně převyšovaly nádoby na směsný odpad, končily i vytríditelné složky odpadu ve směsném odpadu. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné, tak jak nepřezkoumatelnost definuje ustálená judikatura NSS (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130).
42. Dále nutno odkázat na závěry NSS v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, čj. 2 Azs 179/2017-38, a tam citovanou judikaturu NSS a Ústavního soudu, kde NSS konstatoval, že „na rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09...“

43. Tyto závěry dopadají i na nyní posuzovanou věc. Pokud se žalobkyně b) odkazuje na stanoviska zveřejněné na stránkách autorizované obalové společnosti EKO-KOM, a.s., které údajně podporují její názor, je předně nutno říci, že správní orgány nejsou vázány závěry a názory soukromoprávních subjektů, jakými jsou korporace. Jejich stanoviska a názory mohou mít jistě doporučující charakter, avšak jejich nedodržování není spojeno s žádným donucovacím prostředkem státní moci. Avšak pro věc je podstatné, že žalovaný žádné z předkládaných stanovisek této korporace ani nikdy nezpochybnil. Podstatou argumentace žalovaného, jakož i inspekce, v jejich rozhodnutích bylo, že žalobkyně b) svým přístupem k odpadovému hospodářství v rámci OC Chodov neumožnila eliminovat množství nevytřízeného, ale vytřiditelného odpadu (včetně plastových kelímků od kávy, ovocných šťáv, papírových obalů od jídla atd., k nimž přestřela vlastní argumentaci o možnosti jejich recyklaci, či dalšího využití) zejména tím, že neumístila více odpadkových nádob na tříděný odpad. Žalovaný to ostatně výstižně shrnul na str. 6 ve třetím odstavci, kde uvedl, že *„v ideálním případě by se vůbec neměla vyskytnout shromažďovací nádoba na směsný odpad, v jejíž těsné blízkosti by se nenacházely shromažďovací nádoby na využitelné složky odpadu.“* Proto soud považuje námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k jednotlivým dílčím složkám odpadu za nedůvodnou.
44. Dále soud nevěšel na námitku nepřezkoumatelnosti v bodě 9 žaloby, ve které žalobkyně b) vytkla žalovanému, že se nevypořádal s rozhodnutím Městského úřadu Beroun (dále jen „městský úřad“) ze dne 24. 4. 2012, č. j. MBE 14362/2012/ŽP-HaL, a ani na související námitku porušení jejího legitimního očekávání, že v její věci bude rozhodnuto obdobným způsobem.
45. Z uvedeného rozhodnutí, které žalobkyně b) předložila v rámci řízení o odvolání dne 21. 4. 2015, a je tedy součástí správního spisu, vyplývá, že městský úřad vedl řízení o žádosti společnosti OBI Česká republika, s. r. o., o udělení souhlasu podle § 16 odst. 2 zákona o odpadech o upuštění od třídění nebo odděleného shromažďování odpadů. V něm městský úřad zastavil řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť žádost se stala bezpředmětnou. Městský úřad na základě předložené průběžné evidence odpadů za provozovnu konstatoval, že tato společnost odpady dostatečně třídí a odpady, kterých se žádost týkala, jsou odpady, z kterých již jsou vytříděné využitelné složky komunálního odpadu.
46. Je pravda, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto rozhodnutí výslovně nevyjádřil a učinil tak stručně až ve vyjádření k žalobě konstatováním, že rozhodnutí Městského úřadu v Berouně nezakládá legitimní očekávání v případě rozhodovací praxe inspekce; ta je ve svém přístupu k využitelným složkám odpadu v rámci svých správních řízení konzistentní. Soud jeho stanovisku plně přisvědčuje a uzavírá, že toto dílčí pochybení žalovaného nemohlo nijak ovlivnit zákonnost jeho celkových závěrů v žalobou napadeném rozhodnutí, ani u žalobkyně b) se o legitimní očekávání nejedná.
47. Soud k tomu pro úplnost poukazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, kde v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), uvedl, že *„v nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci*

adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“ (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.

48. Žalobkyně b) své tvrzení o porušení legitimního očekávání založila pouze na jediném usnesení odlišného správního orgánu. Věc posuzovaná městským úřadem se především týkala jiné věci (tj. nešlo o tzv. obdobnou věc), než kterou posuzovaly správní orgány v případě žalobkyně b). Jednak v tam posuzované věci šlo o jiné řízení – o žádosti o udělení souhlasu s upuštěním od třídění, dále bylo zjištěno, že materiál, který byl předmětem žádosti, již nebylo možno dál třídit, a dále žadatel předložil perfektní průběžnou evidenci odpadů jako důkaz. Řízení vedené s žalobkyní b) se však týkalo správního trestání. Městský úřad tak řešil jinou právní otázku, než kterou řešili žalovaný a inspekce v případě žalobkyně b). V průběhu správního řízení s žalobkyní b) správní orgány ověřily, že žalobkyně b) nedisponuje souhlasem podle § 16 odst. 2 zákona o odpadech, a ani o něj nepožádala. Dále došly správní orgány k závěru, že žalobkyně b) jako původce odpadu odpad dostatečně ani netřídí, a toto tvrzení je podloženo fotodokumentací, na které je zachyceno např. i to, že v koších na směsný odpad se nacházely PET lahve atd.
49. Soudu proto není zřejmé, z čeho žalobkyně b) dovodila obdobnost její věci s věcí, kterou řešil městský úřad. Pokud snad žalobkyně b) míří na větu v usnesení: „*Využitelné složky komunálního odpadu, které již nejdou roztrždit nebo jsou nevhodné ke třídění (znečištěné, obsahují příměsi jiných materiálů, atd.) vhazují do kontejnerů na směsný komunální odpad.*“, nezbyvá, než uzavřít, že není součástí odůvodnění, tj. právního hodnocení usnesení, ale sdělení obsahu žádosti o udělení souhlasu s upuštěním od třídění.
50. Žalobkyně ani nijak netvrdila či nedoložila, že by inspekce, resp. žalovaný, vybočili ze své dosavadní rozhodovací praxe v obdobných případech. Předložené usnesení vydal správní orgán odlišný od žalovaného, resp. inspekce, proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi, kterou by porušili, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou i rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou příslušností v různých částech ČR. Jak však již bylo vysvětleno, případ žalobkyně b) a případ projednaný městským úřadem nejsou tzv. „obdobnými věcmi“, v nichž dle výše popsané judikatury vzniká adresátovi správního rozhodnutí právo na legitimní očekávání.

51. I druhá námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná a nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem
52. Pokud jde o posouzení dalších žalobních námitek, soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:
53. Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech ve znění účinném do 31. 12. 2016, které je pro tuto věc rozhodné, *původce odpadu je povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií.*
54. Podle § 39 odst. 1 věty první téhož zákona *původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady.*
55. Podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech *původci odpadu jsou povinni v případě, že produkuje nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkuje nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.*
56. Podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech *pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona.*
57. Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 9. 6. 2014 byla u žalobkyně b) provedena kontrola plnění povinností stanovených jí zákonem o odpadech a prováděcími předpisy o nakládání s odpady v provozovně Centrum Chodov na adrese Roztylská 2321/19, Praha 4. Kontrola se týkala období let 2012, 2013 a uplynulou část roku 2014 (do doby kontroly).
58. Z protokolu o kontrole ze dne 9. 6. 2014 vyplývá, že kontrolou bylo zjištěno, že na plochách pro návštěvníky byly v OC Chodov v převážné většině umístěny shromažďovací nádoby určené pro odpad kategorie 200301 Směsný komunální odpad. Vestavěné nádoby na tříděný odpad byly umístěny v prvním patře – 1x papír, plasty, ostatní a 1x plasty, ostatní, dále v prvním patře a patře 0 vždy 1x stojan na plastové pytle s označením papír a ostatní, v prostoru u vstupu z garáží 4x ECO-POINT s nádobami na sběrový papír, plast a sklo. Ve volně přístupné části střešního parkoviště (druhé patro) nebyly umístěny žádné shromažďovací nádoby na tříděný odpad, pouze nádoby na směsný odpad.
59. Dále z uvedeného protokolu vyplývá, že bylo zjištěno, že v odpadkových koších se nacházely zejména využitelné složky komunálního odpadu, např. plastové kelímky od kávy a ovocných šťáv, PET lahve, odnosné plastové tašky, novinový papír (časopisy), papírové obaly (sáčky, krabičky) od potravin z prodejen „rychlého občerstvení“, papírové účtenky, reklamní letáky, etikety, obaly TETRAPAK, apod. Ojedinele tyto nádoby obsahovaly plechovky od nápojů nebo skleněné obaly. Tuto směs odpadů by bylo možné v případě jejich odděleného shromažďování zařadit pod kategorie č. 200101 Papír a lepenka, příp. 150101 Papírové a lepenkové obaly, č. 200102 Sklo, příp. 150107 Skleněné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

obaly, č. 200139 Plasty, příp. 150102 Plastové obaly, č. 200140 Kovy, příp. 150104 Kovové obaly. Ve třídících nádobách inspekce ve 2 případech košů na sběrový papír kontrolou zjistila, že obsahuje směs plastových a papírových odpadů (papírové krabice, papírové sáčky, balicí papír, voskované kelímky, plastová víčka od kelímků, plastový sáček) a v jednom případě koše na plast, že obsahuje směs papírových letáků, plastového sáčku a několika kusů brček.

60. Dále inspekce kontrolou zjistila, že v prostoru nazvaném „food court“ bylo umístěno 12 boxů shromažďovacích nádob s výstelkou černého pytle, které slouží k ukládání odpadů vznikajících při spotřebování jídel a nápojů návštěvníky. V tomto prostoru nebyly umístěny žádné koše na tříděný odpad. Náhledem do boxů kontrola zjistila, že obsahovaly směs odpadů ve formě papírových krabiček, kelímků, plastových talířů a příborů, PET lahví, zbytků jídel, papírových ubrousků a letáků, apod., přičemž tato směs neobsahovala převážně obaly znečištěné zbytky potravin nebo nápojů.
61. Soud s odkazem na závěry ohledně nezbytného rozsahu vypořádání uplatněných námitek v již cit. rozsudku NSS čj. 2 Azs 179/2017-38, resp. nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08, posoudil věc takto:
62. Předně je nutno zopakovat, že žalobkyně b) nikdy nezpochybnila skutečnosti popsané v protokolu o kontrole, tj. zjištěný obsah odpadkových košů ani jejich rozmístění a počet. Po celou dobu správního a soudního řízení se snaží pouze zpochybňovat skutečnost, že neměla lepší možnosti, kterými by mohla dosáhnout pečlivějšího shromažďování odpadů dle druhů a kategorií, než které již využila. Proto není pro tuto věc ani podstatné, pokud se žalobkyně b) pře o to, která konkrétní složka využitelného odpadu (plastové kelímky od kávy a šťáv, etikety, účtenky) je vytríditelná do které z nádob na tříděný, příp. komunální odpad. Z provedeného šetření je nepochybně zjištěno, že nádoby na směsný odpad v převážné většině obsahovaly i složky, které jsou běžně vytríditelné a v jiných provozovnách tříděny jsou, v každém případě však minimálně ve vztahu k PET lahvím, které se nacházely ve všech inkriminovaných nádobách, nebylo v průběhu řízení sporu, že žalobkyně b) nezajistila jejich dostatečné třídění.
63. Těmito námitkám však soud nepřisvědčil. Správní orgány jednoznačně a prokazatelně zjistily, že v rámci celého OC Chodov byl počet rozmístěných nádob na směsný komunální odpad a tříděný odpad byl ve výrazném nepoměru (82 košů na směsný odpad a 8 nádob na různé druhy tříděného odpadu). To vyhodnotily jako primární příčinu, proč se následně kontrolou zjistilo, že v nádobách na směsný odpad se nacházely i využitelné složky odpadu. Rovněž ve food courtu se v kontrolovaných nádobách zjistilo, že vyhozené odpadky obsahovaly směs odpadu včetně dále vytríditelného odpadu. Přitom dle zjištění zaznamenaných v protokolu o kontrole v převážné většině případů nešlo jen o odpad znečištěný zbytky jídel, jak tvrdila žalobkyně b) v žalobě. Nedostatečný počet košů na tříděný odpad lze mít proto oprávněně za příčinu, proč nedochází k dostatečnému roztržování odpadu v OC Chodov. Žalobkyně b) se však v zásadě snaží přesvědčit správní orgány i soud o tom, že bez ohledu na to, kolik nádob na tříděný odpad by v prostoru umístila, zákazníci OC Chodov by odpadky nikdy netřídili, resp. netřídili správně. Tato úvaha je však právě opačná a soud vešel na názor žalovaného. Pokud by totiž zákazníci měli přístup k většímu počtu nádob na tříděný odpad, je mnohem vyšší pravděpodobnost, že odpadky vyhodí do příslušného koše. Jak důvodně uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí, v dnešní době by se již neměly v obdobných prostorech vyskytovat osamocené nádoby na směsný komunální odpad, ale vždy v blízkosti nádob na odpad tříděný, neboť je tím

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákazník výrazně více motivován vyhodit odpadky do „správné“ nádoby. Nelze se totiž spoléhat jen na svědomí toho kterého zákazníka, že pro účely vyhození příslušné složky využitelného odpadu bude hledat jeden z mála vhodných košů umístěných v počtu jednotek kusů. Uvedené již vůbec nebude platit o osobách, které centrem pouze (a často ve spěchu) prochází z důvodu vyústění stanice metra do OC Chodov. Na těchto závěrech nemůže změnit ničeho ani skutečnost, že žalobkyně b) pořádala ekologický seminář a akci Ekomania. Tato činnost žalobkyně b) byla jistě záslužná a napomáhá k osvětě veřejnosti ohledně nakládání s odpady, sama žalobkyně b) však v praxi svým povinností nedostála, neboť existovala mnohem účinnější opatření, kterými mohla dosáhnout cíle chráněného právní úpravou.

64. Žalovaný netvrdil, že by tímto způsobem byla naplněna povinnost daná ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech beze zbytku. V této souvislosti lze zčásti přisvědčit žalobkyni b), že nemá a ani nemůže mít absolutní kontrolu nad tím, jak budou zákazníci centra v třídění odpadu svědomití. Tato skutečnost ale byla důvodem ke snížení původní výše sankce žalovaným v odvolacím řízení. Nelze totiž přehlédnout, jak vyplynulo ze správního spisu, že se žalobkyně b) ani nepokusila zefektivnit shromažďování odpadů ve své provozovně dostupnými prostředky takovým způsobem, aby co nejvíc minimalizovala vznik nežádoucích směsí komunálního odpadu s využitelnými složkami odpadu. To je ostatně jeden z cílů ochrany životního prostředí a zakotvení odpadového hospodářství a povinností vyplývajících pro původce odpadů do zákona o odpadech a jeho prováděcích předpisů. Proto nemůže být pro danou věc ani relevantní námitka, že zákon ani jiný právní předpis nestanoví počet umístěných košů na tříděný odpad a jejich rozmístění v situaci, kdy je evidentní, že jich v daném případě bylo málo. Tento výklad by *ad absurdum* vedl k závěru, že ke splnění povinnosti podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech postačí, když původce odpadů umístí alespoň jednu nádobu na tříděný odpad. To však zjevně nebyl úmysl zákonodárce. Je logické, že má jít právě o tolik nádob na tříděný odpad, aby byl zajištěn cíl právní úpravy, tj. aby dokázaly pojmout objem vznikajícího odpadu v OC Chodov. Jinými slovy, žalobkyně b) měla zavést příslušná nezbytná opatření, aby k porušování zákona v tomto ohledu nedocházelo. Žalobkyně b) tak však neučinila, naopak se po celou dobu snaží svou odpovědnost bagatelizovat, případně ji převést na jiného.
65. Pokud jde o související námitky ve vztahu k food courtu, soud opět nemohl přisvědčit žalobkyni b). Jak vyplynulo z prokázaných skutečností zdokumentovaných ve správním spisu, tady žalobkyně b) shromažďovala odpad nevhodně a nedostatečně. Pokud zákazníkům pouze umožnila, aby vyhazovali veškerý odpad do jediného druhu nádoby, nelze mluvit o tom, že neměla možnosti, jak zákazníky ovlivňovat v jejich rozhodování při zbavování se odpadků a lépe je tak motivovat ke třídění využitelných složek odpadu. Není přitom pravdivé její tvrzení, že šlo pouze o znečištěný odpad od jídla. Z protokolu o kontrole totiž plyne pravý opak. I na základě toho dospěla inspekce k závěru, že směs takto nalezeného odpadu bylo dále ještě možno třídit. V tomto ohledu je nutno taktéž reagovat na námitku žalobkyně b) o tom, že službu dotřídění komunálního odpadu v ČR žádá společnost neposkytuje. Tuto námitku považuje soud za irrelevantní a do určité míry též za účelovou, neboť žalobkyně b) tento závěr inspekce vytrhává z kontextu. Správní orgány totiž nenaznačovaly, že žalobkyně b) měla odpad, který skončil v koších na komunální odpad, ještě dále třídit. Pouze správně konstatovaly, že tento odpad měl být vytríděn ještě předtím, než v těchto nádobách skončil, a k tomu uvedly několik praktických příkladů z praxe v obdobných obchodních centrech (např. odkládání odpadů

s celým tácem, který dotřídí vyškolený zaměstnanec sám mimo veřejně přístupné prostory). Pokuta tak byla žalobkyni uložena za to, že nezajistila shromažďování odpadů dle příslušných kategorií a druhů, ne za to, že si nesjedнала službu třídění komunálního odpadu, nebo snad za to, že jej sama následně nedotřídila. V této souvislosti proto soud nepovažoval za relevantní ani předložené stanovisko Hygienické stanice hl. města Prahy ze dne 20. 4. 2016, neboť tato otázka nebyla ve správním řízení sporná.

66. Soud proto vyhodnocení skutkového stavu a jeho právnímu posouzení žalovaným plně přisvědčuje. Skutečnost, že žalobkyně b) setrvale odmítá nést za zjištěný skutkový stav odpovědnost, nemůže mít na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí vliv.
67. Za dané situace tak nelze ani mluvit o neexistenci společenské škodlivosti porušení povinnosti podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, neboť pokud by tato povinnost nebyla důsledně vymáhána, původci odpadů by nebyli motivováni ji dodržovat a byl by tak zcela zmařen cíl zákonodárce. Nedodržení této povinnosti přitom správní orgány vyhodnotily právě i s ohledem na uvedené jako závažnější správní delikt ve vztahu ke druhému z postihovaných deliktů, přesto, že horní hranice sankce u obou správních deliktů je stejná (až do výše 1 mil. Kč). Jejich posouzení soud nemá co vytknout, ztotožňuje se s ním a pro stručnost na něj odkazuje (odůvodnění rozhodnutí inspekce str. 19, poslední odstavec).
68. Z uvedených důvodů soud považuje všechny námitky brojící proti prvnímu z pokutovaných správních deliktů za neopodstatněné.
69. Není tomu však u jediné námitky, uplatněné ve vztahu k druhému správnímu deliktu, tj. námitky prekluze odpovědnosti za delikt podle § 66 odst. 2 písm. a) za porušení 39 odst. 2 zákona o odpadech zasílat každoročně pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství a způsobech nakládání s odpady za rok 2012. K tomu soudu uvádí následující:
70. Právní úprava správních deliktů ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc neobsahovala konkrétní ustanovení, které by definovalo pokračující správní delikt, či přestupek. Proto soudy ve své rozhodovací praxi vycházely z analogie trestněprávních předpisů. Trestněprávní předpisy definují pokračující trestný čin jako *jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku* (srov. § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník; tomu s drobnou odlišností odpovídá i definice v aktuální právní úpravě přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., která nabyla účinnosti 1. 7. 2017, a která již nezná tzv. jiné správní delikty). Pokračování v přestupku je běžně aplikovaným pojmem též v judikatuře NSS (srov. např. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, čj. 1 As 35/2009-69, či ze dne 1. 3. 2012, čj. 8 As 66/2011-74).
71. Rozhodujícím znakem těchto dlouhodobých deliktů z hlediska subjektivní stránky deliktu je nutnost existence tzv. *jednotného záměru*, kterým jsou jednotlivé dílčí útoky vedeny. Pachatel tak již od počátku (u prvního dílčího útoku) zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky, a po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. NSS přitom v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 49/2012-33 s odkazem na komentářovou literaturu (Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2012, str. 1290) konstatoval, že „*jednotný záměr je třeba v trestním řízení dokazovat*“, a není důvodu postupovat jinak ani v řízení o správním trestání.

72. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, z rozhodnutí inspekce, ani z předložených správních spisů však nevyplývá, že by správní orgány ve správním řízení jakkoliv prokázovaly jednotný záměr žalobkyně b) v souvislosti se správním deliktem podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech. Žalovaný se k otázce pokračujícího správního deliktu stručně vyjádřil pouze na str. 5 svého rozhodnutí, kde zdůvodnil, že „o pokračující delikt se jedná proto, že nelze ve způsobu spáchání jednotlivých dílčích útoků (zaslání chybných hlášení) proti zájmu chráněnému zákonem o odpadech naplňujících skutkovou podstatu deliktu dle § 66 odst. 2 písm. a) nalézt podstatné rozdíly a obě dílčí jednání spolu časově souvisí.“
73. Z dalšího obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí inspekce ovšem lze dovodit, že správní orgány vycházely ze závěru o zavinění ve formě nedbalosti a jednotný záměr v případě podání obou hlášení o produkci a nakládání s odpady spatřovaly v nedůslednosti žalobkyně b) při vedení průběžné evidence s nakládání s odpady, na základě které vypracovávala hlášení (srov. rozhodnutí inspekce, str. 16 v posledním odstavci: „Nic z výše uvedeného nelze považovat za zásah vyšší moci, ale toliko za projev nedbalosti či selhání při zpracování dat o produkci a předávání odpadů mezi účastníkem řízení a oprávněnou osobou.“, nebo str. 19 v posledním odstavci „Ačkoliv je možno připustit, že deliktní jednání účastníka řízení sankcionované v bodě I.B) výroku tohoto rozhodnutí je především nedostatkem administrativního charakteru, ...“; či rozhodnutí žalovaného, str. 5 v předposledním odstavci: „Společnost v obou případech zanedbala svou povinnost zaslat pravdivá hlášení za dva roky jdoucí po sobě, která nedopatřením obsahovala chybné údaje v různých kategoriích odpadů, resp. společnost zanedbala případnou kontrolu vedení evidence a odesílání hlášení společnosti .A.S.A.“ – podtržení doplnil městský soud).
74. Ačkoliv soud nevyklučuje, že žalobkyně b) mohla tento správní delikt opravdu spáchat formou nedbalosti, ve spisu o tom není založen žádný důkaz, ani z něj nevyplývá, že by tato otázka byla ve správním řízení předmětem dokazování. Na první pohled by nebylo tomuto postupu správních orgánů co vytknout, neboť správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech je založen na objektivní odpovědnosti. Správní orgány v případě takových správních deliktů obvykle nezjišťují zavinění (nedbalost, úmysl) pachatele, neboť není znakem skutkové podstaty. Ke vzniku odpovědnosti postačí vznik protiprávního stavu. Osoba pachatele je jednoduše odpovědná za vzniklý stav bez ohledu na své zavinění.
75. Z výše citované judikatury a doktríny však lze dovodit, že pokud chtěly správní orgány analogií trestněprávními předpisy kvalifikovat uvedený správní delikt jako pokračující, byly i přes objektivní povahu deliktní odpovědnosti povinny prokazovat a prokázat existenci jednotného záměru žalobkyně b). Z logiky věci pak plyne, že obecný význam pojmu *záměr* je úzce svázán s úmyslem (vůlí) pachatele v budoucnu s protiprávní činností pokračovat a docílit tak předpokládaného protiprávního výsledku, nikoliv pouze s nedbalostí pachatele, který nepřiměřeným způsobem spoléhá na to, že v důsledku jeho jednání k protiprávnímu výsledku nedojde, anebo že je s takovým výsledkem srozuměn pro případ, že nastane. Stejným způsobem se k této otázce staví též trestněprávní nauka i rozhodovací činnost trestních soudů, která konstantně dovozuje, že o jednotný záměr se může jednat pouze v případě zavinění ve formě *úmyslu* – srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2013, čj. 44 To 141/2013, který svůj závěr výslovně vyjádřil i ve II. právní větě („Nedbalostní trestný čin nelze spáchat v pokračování, neboť chybí základní zákonný znak, totiž jednotný záměr ve smyslu § 116 TrZ.“). To se však v daném případě nestalo.

76. Závěr o tom, zda jde o pokračující delikt, má přitom rozhodující vliv na určení počátku plynutí prekluzivní lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt (*v dnešní terminologii výše cit. zákona č. 250/2016 Sb., označován jednotně jako lhůta promlčecí – pozn. soudu*).
77. Podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech *řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení došlo*. V případě pokračujících správních deliktů je nutno za den, kdy došlo k porušení povinnosti, považovat den, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Tady soud upozorňuje na drobnou formulační nepřesnost žalovaného v napadeném rozhodnutí (viz čtvrtý odstavec na str. 5), že jde o den ukončení protiprávní činnosti. Takto vymezený okamžik je však relevantní ve vztahu k trvajícím správním deliktům, nikoliv deliktům pokračujícím. Hned vzápětí však žalovaný „opravil“ a konkretizoval, že je to den podání hlášení za rok 2013 (tj. 15. 2. 2014), což ve skutečnosti odpovídá správnému vymezení počátku běhu prekluzivní lhůty u pokračujících správních deliktů, tj. dnem posledního dílčího útoku. Jinak řečeno, v případě pokračujících správních deliktů plyne prekluzivní lhůta až od posledního dílčího útoku, zatímco v případě, kdyby tyto dílčí útoky byly považovány za samostatné správní delikty, plyne tato lhůta u každého zvlášť. Žalovaný však neměl dostatečnou oporu ve spisu, aby mohl učinit závěr o pokračujícím správním deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, neboť nezjišťoval a neprokázal jednotný záměr žalobkyně b) v podobě úmyslu páchat tento delikt i do budoucna. Toto pochybení přitom mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k novému rozhodnutí.
78. Soud pro úplnost dodává, že v tomto případě se žalovaný nedopustil nepřipustné analogie trestněprávních předpisů v neprospěch žalobkyně b), jak se sama žalobkyně b) snaží tvrdit, ale nesprávného posouzení jednotlivých znaků pokračujícího správního deliktu. Z analogicky použité definice pokračujícího trestného činu sice vyplývají i další znaky, kterými se však nebylo potřeba v této věci zabývat, jelikož všechny znaky musí být splněny kumulativně a soud došel k závěru, že závěr o existenci jednotného záměru jakožto jednoho z těchto znaků nebyl prokázán. Nad rámec nezbytně nutného soud dále uvádí, že nijak nezpochybňuje závěry žalovaného o tom, že v daném případě se žalobkyně b) ohlášením nepravdivých údajů v hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2012 a 2013 nepochybně dopustila vždy stejného správního deliktu (ostatně, o tom nebylo mezi stranami nikdy sporu), stejným způsobem i v časově navazujícím období (k otázce blízké časové souvislosti v délce jednoho roku srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2003, čj. 6 Tdo 1314/2003, nebo ze dne 23. 6. 2004, čj. 11 Tdo 640/2004), a že tyto další znaky byly v posuzovaném případě splněny.

VI. Závěr a náklady řízení

79. Soud shrnuje, že inspekce, resp. žalovaný, založili svá rozhodnutí v otázce pokračování správního deliktu jednak na v řízení nijak neprokázaném tvrzení, že porušení ohlašovací povinnosti stanovené v § 39 odst. 2 zákona o odpadech se žalobkyně b) dopustila zaviněně formou nedbalosti. V této části tak nemá napadené rozhodnutí oporu ve spisu. Současně však žalovaný na tomto neprokázaném závěru vystavěl další závěr o tom, že žalobkyně b) se podáním chybných hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2012 a 2013 dopustila pokračujícího správního deliktu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b)

s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

80. Soud zdůrazňuje, že neshledal porušení žalovaného ani inspekce, pokud jde o posouzení prvního správního deliktu podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech (výrok I.A. rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Protože však vzhledem k formulaci výroku napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo možno přistoupit ke zrušení části, která se týkala pouze druhého správního deliktu (žalovaný výrokem v napadeném rozhodnutí pouze změnil výši uložené sankce), soud dále přistoupil též k částečnému zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části, která se týkala správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech (výrok I.B. rozhodnutí správního orgánu I. stupně), včetně navazujícího výroku o pokutě a souvisejícího výroku II. o nákladech řízení.
81. Žalovaný, resp. inspekce bude povinna vydat nové rozhodnutí, v němž posoudí, zda podání chybného hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2012 a za rok 2013 bude považovat za pokračující správní delikt. Pokud ano, bude na ní, aby v řízení ve zbývajících částech prekluzivní lhůty, která v průběhu řízení o žalobě neběžela (§ 41 s. ř. s.), prokázala a přezkoumatelným způsobem odůvodnila splnění znaků pokračujícího správního deliktu, především však existenci jednotného záměru žalobkyně b) ve světle výše naznačených doktrinárních a judikатурních závěrů. Pakliže ne, posoudí okolnosti spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve vztahu ke každé z ohlašovacích povinností zvlášť, včetně otázky existence deliktovní odpovědnosti, resp. jejího zániku v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty.
82. Pokud by byl ve správním řízení prokázán jednotný záměr žalobkyně b) (jednoduše řečeno její úmyslné jednání), pak by platily úvahy žalovaného o tom, že žalobkyně b) byla trestně odpovědná a postižitelná za podání chybného hlášení o odpadech za oba zmiňované roky jako za pokračující správní delikt. V daném případě by za těchto okolností bylo nutno zohlednit den posledního dílčího útoku - 15. 2. 2014 (den podání hlášení za rok 2013) a prekluzivní lhůta by uplynula dnem 15. 2. 2017. V souladu s judikaturou NSS (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 61/2010-89) tak byla žalobkyni b) uložena sankce před uplynutím prekluzivní lhůty, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dnem 18. 10. 2016, tj. téměř čtyři měsíce před uplynutím prekluzivní lhůty.
83. Avšak pokud by jednotný záměr prokázán nebyl, anebo by správní orgány dospěly k závěru, že v případě chybných hlášení podaných žalobkyní b) za roky 2012 a 2013 se nejedná o pokračující správní delikt, musely by se přezkoumatelným způsobem vypořádat s posouzením splnění zákonných povinností u každého z těchto hlášení zvlášť, včetně otázky zániku deliktovní odpovědnosti žalobkyně b). Je přitom zjevné, že v případě správního deliktu podání chybného hlášení o odpadech za rok 2012 (podané 13. 2. 2013) nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci o osm měsíců po uplynutí prekluzivní lhůty (tj. již 13. 2. 2016).
84. V závislosti na výsledku inspekce znovu vyměří žalobkyni b) sankci v přiměřené výši a uloží povinnost uhradit náklady řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
85. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně b) měla ve věci úspěch,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a) a d), a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Naopak, soud žalobkyni b) nepřiznal odměnu za podání ze dne 14. 2. 2017 (repliku), neboť v tomto podání žalobkyně b) pouze opakuje své již dříve vyslovené názory, toto podání nijak blíže nerozvíjí žalobní námitky nad rámec žaloby, ani nepřispívá k další polemice novými postřehy v reakci na vyjádření žalovaného. Soud dále přiznal zástupci žalobkyně b) částku DPH odpovídající 21 % z vyčíslené odměny za zastupování, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč (3 000 + 6 800 + 1 428), kterou je žalovaný povinen zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně b) Mgr. Lukáše Srbeckého, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 20. prosince 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.